

poralskolen, faa der en ganske udmærket Uddannelse efter den Tid, de anvende der, naturligvis med det Formaal for Øje, at vi skulde have Nytte af dem i Militæretaten, de skulde jo gaa over til at blive Sergenter o. s. v. Men gøre de det? Nej, den store Part, og jeg tør sige, ogsaa den bedste Part, siger: Nu skal Staten have Tak, fordi den har hjulpet os til en rigtig god Undervisning, saa at vi have kunnet bestaa Eksamen, nu gaa vi ud i andre Forhold og se at tage fat. Jeg siger, saa længe vor Hærlov bestaar, og vi ville have en Hær — og vi ere vel enige om, at vi ikke skulle give en Snes Millioner ud til ingen Ting — gælder det om at beholde de bedste Folk i disse Stillinger ved Hæren. Jeg tror, det vil vise sig, at der ligefrem bliver Mangel paa Folk som ville gaa ind i Sergentklassen. Af disse Grunde skal jeg paa det stærkeste anbefale Tinget, at vi se at gøre en Forandring her, især naar den ikke gaar ud paa mere end den moderate Forhøjelse, som her er foreslaaet. Jeg siger: moderate Forhøjelse, for jeg er overbevist om, at dersom det var andre Etater, man bød en Forhøjelse som denne, vilde vi høre et Ramaskrig fra de vedkommende, de vilde komme og sige: Er det virkelig noget at give os, naar I have erkendt, at vi ere ligestillede med disse eller hine i de andre Etater?

Naar en Lønningslov som denne er for, have disse Folk naturligvis deres gode Talsmænd i Ministeriet og tilfældigvis ogsaa deres gode Talsmænd her i Tinget, men de mangle et Mittel, som de andre Underklasser i det mindste have gjort Brug af. Om de egentlig have Ret til det, skal jeg lade være uafgjort, men vist er det, at de have med god Nytte benyttet den Vej, at henvende sig direkte til saavel Finansudvalget som Lønningsudvalget. De have lagt al Ting paa Bordet for disse Udvalg, og derved have de virkelig paavirket dem. Jeg kan huske, at baade da Telegraf- og Postlønningslovene gik igennem, vare vi her Genstand for en Agitation fra de vedkommendes Side. Dette kan ikke ske her. Her er der Tale om den Slags Statsborgerer, som — vi behøve ikke at tænke os ret langt tilbage — i Virkeligheden ere at ligne med den Okse, som tærsker, men som man binder Munden paa, og det er dog mod Ordsproget. Det kan være, at det er nødvendigt inden for de militære Rammer, det skal jeg ikke modsige, jeg fremhæver kun det faktiske, at denne Klasse maa holde sig paa Afstand fra Lønningsudvalget, fra Hæruddvalget og fra

Finansudvalget, de have ikke noget der at gøre. Des mere mener jeg, at vi, som kende en lille Smule til disse Forhold, have Grund til at tale deres Sag. Naar saadanne Forslag trække op, kende vi den gamle Historie i sine Hovedtræk, saa komme de paagældende og sige: Vi have et umaadelig stort Arbejde at udføre. At de gøre det saa stort som muligt, er i sin Orden, det vilde jeg ogsaa gøre, naar jeg skulde optræde i saadant Ærinde. Nu vil man sige: Det kunne de militære ikke, man kan henvise til det, som ligger for, at de virkelig til Tider have en vis Frihed. Men de kunne alligevel med god Grund henvise til det Arbejde, de udføre, og til deres bundne Stilling. Jeg tror, at dersom vi sammenligne vore Underofficerer nu med Underofficererne for nogle Aar tilbage, maa vi glæde os over, hvor dygtig og intelligent en Underofficersklasse vi have, en Underofficersklasse, som virkelig forstaar at tage paa Landets Sønner, naar de skulle uddanne dem paa tidssvarende Maade. Og det er jo ikke blot de bedste af vore Sønner, de faa med at gøre, det er ogsaa baade Klodshanserne og Døgnigterne, og det er ikke den letteste Op-gave at opdrage den Slags Folk, det ved enhver, som har haft med Lærergerning at gøre, og det er der jo ikke saa faa her inde, som have haft. Jeg siger, at naar vi i de senere Aar ikke have hørt Klager over daarlig Behandling fra Underofficerernes Side, er det netop, fordi vore Underofficerer ere i Besiddelse af en saadan Dygtighed og Intelligens, at de kunne hævede deres Stilling paa en god Maade. Saa plejer man fra deres Side, som presse paa for at faa deres Stilling forbedret, at anføre: Vi have umaadelig store Vanskeligheder at bekæmpe. Folk, som have med Penge at gøre, sige: Det er et stort Ansvar, der lægges paa os, vi kunne tabe Tusinde Kroner eller mere, den Risiko skulle vi ogsaa have noget for o. s. v. Jeg synes, det er rigtigt af de Herrer, at de fremhæve det. Det gøre andre ogsaa. Embedsmændene ved Banerne sagde, at det var en farefuld Stilling, de havde, de vare udsatte for at miste Liv og Lemmer. Men er der nogen, der mere end vore Underofficerer ere stillede saaledes, at de — gid det ikke maa ske — hvert Øjeblik, det befales fra Statens Side, maa gaa ud mod Kugleregnen og tage det haarde Tørn. Jeg vil bede om, at ogsaa det maa blive taget i Betragtning, naar man bedømmer Underofficerernes Stilling. Idet jeg derfor anbefaler dette Forslag, vilde jeg, dersom